

“Nechte ty mobily konečně být!” zakřičel Markův děda velitelským tónem.

Marek a Jan okamžitě vyskočili na nohy z pohodlného gauče. Dědův hlas je pořádně vylekal, vůbec si nevšimli, když vcházel do pokoje. Byli tak překvapení, že teď jen tiše stáli a čekali, až dostanou vynadáno.

“Proboha, nemůžete přece strávit celé prázdniny na gauči! Co jste k čertu celý den dělali tady v obýváku?” pokračoval děda se svým spíláním.

Odpověď byla jednoduchá. Krátce potom, co Jan přijel do Wroclawi, klukům došly nápady, co dělat. Jana chození po městě nezajímalo, pocházel z Los Angeles a Wroclaw se mu zdála jako male ospalé městečko. Vlastně k Polsku necítil žádný vztah, přestože jeho rodiče byli Poláci. Prázdniny v chladném, tmavém a ošklivém městě se mu zdály spíš za trest.

Děda si poslechl trpělivě jeho vysvětlení a potom trochu zjihnul. Jeho hlas už sice nebyl tak přísný, ale co řekl, pořád znělo trochu jako rozkaz: “Víte co? Na půdě mám věci ze starých dobrých časů. Já sám se nechci oddávat vzpomínkám, ale vy dva byste tam mohli najít něco zajímavého. A ještě něco! Pokud vás dva ještě najdu dneska v téhle místnosti, tak budete mít se mnou problém!” Potom podal Janovi klíč od půdy, pokýval a odešel.